

много сходство съ университетитѣ въ Германия, Англия и Италия. Тѣзъ завѣдения трѣбваше да служатъ за тие, които посвѣщаваха цѣлия си животъ на умственъ трудъ.

Способа за назначение на прѣподавателитѣ трѣбваше да удовлетворява обществения интересъ, безъ да бърка на принципитѣ на свободата, за което муниципалитетитѣ сами си избираха прѣподаватели, съ условие изборътъ да става испомѣжду кандидатитѣ свършивши по-висши учебни заведения.

Най-сетнѣ на чело на учебната иерархия, Кондорсе както и Талейранъ, прѣдлагаха да се уреди едно *Народно общество за Науки и Искуства*, съ цѣлъ да ръководятъ образованието къмъ една обща посока и въ сщщото време, да усъвършенствуватъ чововческитѣ познания и да поощряватъ откритията и изслѣдованията. Членоветѣ на това общество, отъ които една частъ засѣдаватъ въ Парижъ, а другата въ департаментитѣ, трѣбваше да се ползватъ съ пълна независимостъ на положението и мнѣнията си. Тая идея, до нѣйдѣ си измѣнена, създаде по-късна френската *Академия* (Институтъ).

Кондорсе не отдѣляше проектътъ си отъ общия кръгъ на народнитѣ наредби; той образуваше най-сжществената му частъ. Тоя обширенъ изглѣдъ на народното просвѣщение е отличителния бѣлѣгъ на всичкитѣ проекти отъ революционния периодъ.

Нито Талейранъ, нито Кондорсе не посмѣяха да обявятъ народното образование задължително, като се бояха да не би да нарушатъ съ това правата на бащитѣ. Мирабо даже излѣзе още по-смѣлъ отъ тѣхъ: въ рѣчта си върху *народното образование*, той провъзгласяваше пълвата свобода. Лепелетие-де-Сенъ-Фаржо не сподѣляше тие безпокойства; неговия, посмъртенъ както и на Мирабо, планъ, бѣше чисто спартански: той прѣдлагаше щото въспитанието на момчетата отъ петъ